

Arrest

nr. 258 257 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 november 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd op 10 februari 2021 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) uitgenodigd om zich op 23 februari 2021 aan te bieden met het oog op zijn inschrijving.

1.3. Verzoeker werd op 22 februari 2021 overgedragen vanuit Duitsland en diende op 23 februari 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26*quinquies*), waarbij hij verzocht werd op 24 maart 2021 terug te komen.

1.4. Op 15 april 2021 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker opgeroepen werd om zich aan te bieden op 24 maart 2021, maar hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg had gegeven, waardoor hij geacht werd afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 april 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

De heer die verklaart te heten:

naam : M.(...)

voornaam : D.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Georgië

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel (...)"

1.6. Verzoeker diende op 11 juni 2021 wederom een volgend verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

"Art. 2 De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuursden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM):

"Artikel Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (het Handvest):

"Artikel 4 Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen
Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn):

'Artikel 5 Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Toepassing in onderhavig geval

De reden van de beslissing 'Bevel om het grondgebied te verlaten' is de volgende:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldige inreisstempel. "

Wat de nietigverklaring betreft: Schending van het non-refoulement beginsel

Zoals blijkt uit de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken, kan een terugkeerbesluit, naast de verklaring over de onwettigheid van het verblijf en de oplegging van een terugkeerverplichting, nog andere elementen bevatten, zoals een inreisverbod, een termijn voor vrijwillig vertrek of de vermelding van het land van terugkeer. Echter, als het land van terugkeer niet wordt vermeld, moeten de lidstaten ervoor zorgen dat het beginsel van non-refoulement in acht wordt genomen overeenkomstig artikel 5 van de terugkeerrichtlijn.

Dat in het bevel om het grondgebied te verlaten niet vermeld staat naar welk land verzoeker dient terug te keren. Dat echter geenszins blijkt dat het beginsel van non-refoulement in acht is genomen.

De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen." (eigen onderlijning)

Dat op geen enkele manier is nagegaan welke feiten verzoeker hebben aangezet tot vlucht naar België, welke problemen verzoeker heeft in zijn land van herkomst, laat staan dat erover gemotiveerd is. Er is ook niet duidelijk gemaakt of er geprobeerd is verzoeker meerdere keren te bereiken, om toelichting te geven bij zijn verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeker in Georgië problemen heeft met de Georgische autoriteiten.

Ten eerste met de politiechef M.(...) K.(...). Deze politiechef wilde een huiszoeking houden op de werkplaats van verzoeker, maar had hiervoor geen geldig huiszoekingsbevel. Verzoeker verzette zich tegen de huiszoeking, en werd door de politiechef geslagen. Bij zijn poging zichzelf te verdedigen raakte verzoeker de politiechef zelf. Deze politiechef nam dit blijkbaar zeer persoonlijk en maakt er sindsdien zijn missie van om het leven van verzoeker te ruïneren. Verzoeker werd een eerste keer opgepakt en pas dagen later vrijgelaten.

Verzoeker heeft geprobeerd te vluchten en zich schuil te houden in Abchazie, maar zodra hij zich opnieuw in zijn buurt van zijn eerdere woonst liet zien, werd zijn leven een hel. Zo werd zijn auto in brand gestoken en zijn huis bekogeld. De politiechef was hun ontmoeting zelfs na meerdere jaren duidelijk nog niet vergeten

Nu verzoeker wel degelijk aantoont dat zijn leven in gevaar is indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, en er geen land van verwijdering werd aangeduid, mag duidelijk zijn dat het beginsel van

non-refoulement met werd gerespecteerd Het betreft een schending van artikel 3 EVRM, en artikel 4 van het Handvest.

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat de Belgische autoriteiten hiermee helemaal niet aan hun plicht tot motivering voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de materiële motiveringsverplichting geschonden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...), moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 25 november 2019 niet in het bezit was van enig identiteitsdocument (zie bijlage 26). Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij "(...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldige inreisstempel". Bijgevolg was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op dat verzoeker verzuimt te preciseren op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Vervolgens stipt de Raad aan dat deze bepaling in de Belgische vreemdelingenwet werd omgezet, en wel in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling wordt voorgeschreven dat de gemachtigde van de staatssecretaris "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening (houdt) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Verzoeker maakt evenwel op geen enkele wijze aannemelijk dat er enige concrete informatie voorhanden is betreffende eventuele kinderen, een eventueel gezinsleven of een eventueel gezondheidsprobleem waarmee door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden, zodat hij de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG vruchteloos aanvoert.

2.5. In zijn middel voert verzoeker ook een schending aan van het non-refoulementbeginsel, dat eveneens vervat is in artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG omdat niet vermeld zou zijn naar welk land verzoeker dient terug te keren. De Raad stipt echter aan dat de bestreden beslissing enkel de verplichting inhoudt om "het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen" en geen gedwongen teruggrijping of terugleiding omvat naar een bepaalde grens. Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard van Georgische nationaliteit te zijn zodat mag worden aangenomen dat hij desgevallend naar Georgië kan terugkeren.

2.6. Verzoeker klaagt zich daarnaast over het feit dat zijn vluchtmotieven op geen enkele manier werden nagegaan en hij beschrijft de problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben, hoewel hij hiervan geen enkel begin van bewijs aanbrengt. De Raad merkt echter op dat verzoeker zelf meermaals heeft

verzuimd in te gaan op de uitnodiging om inlichtingen te verschaffen over het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming. Door toedoen van dit verzuim verloor hij op 15 april 2021 de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, omdat hij geacht werd van zijn verzoek afstand te hebben gedaan. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadvrouw dat de afstand, die *de iure* voortvloeit uit artikel 51/5, §1, laatste lid, van de vreemdelingenwet, ten onrechte zou zijn vastgesteld, maar zij reikt geen elementen aan die hierop zouden kunnen wijzen.

2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zijn inhoudelijk identiek en luiden als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Voormelde bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). De Raad merkt op dat de blote bewering van verzoeker, dat hij in Georgië problemen heeft met een politiechef na een handgemeen ter gelegenheid van een huiszoeking, volstaat niet om aannemelijk te maken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM en een hypothetische schending van artikel 3 van het EVRM volstaat evenmin (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024(c)); RvS 25 mei 2005, nr. 144.909 ; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233).

2.8. Tenslotte kan verzoeker onmogelijk verlangen dat er omtrent zijn wedervaren in zijn land van herkomst zou worden gemotiveerd in de bestreden beslissing aangezien hij zelf nooit is ingegaan op de uitnodigingen om zijn asielrelaas uit de doeken te doen. Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoeker blijkbaar op 11 juni 2021 wederom een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en op 21 juni 2021 nogmaals de kans heeft gekregen zijn asielrelaas uiteen te zetten.

2.9. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN